

Svetogorska Kraljica

Svetogorska Kraljica

MARIJANSKA REVIIA

Izdaja konzorcij »SVETOGORSKE KRALJICE«. * Za vsebino odgovarja
Peter Flander, Trst - Trieste (Italija), Via Rapicio 3/I, Telefon 74183.
Tisk: Tiskarna L. Lucchesi - Gorica - Gorizia.

Z dovoljenjem nadškofijskega ordinariata v Gorici - štev. 1617/63 z dne
16. avgusta 1963.

Dragi častilci svetogorske Kraljice!

Po enem letu zopet prihaja med vas nova številka revije SVETOGORSKA KRALJICA.

Radi bi zadostili vaši želji, da bi revija izhajala večkrat na leto, a nam je žal, da moramo spet ponoviti, kar smo že svoj čas napisali, da je namreč izid vsake številke odvisen od zadostnih denarnih prispevkov v tiskovni sklad. Zato trdno upamo, da nas boste razumeli in še naprej podpirali našo akcijo z molitvijo in z darovi. Ne pozabite: »Kdor za Marijino čast kaj daruje, mu Ona z milostmi povračuje!«.

Bog daj, da bi vsi prišli do spoznanja, da je naša Marijina božja pot Sveta gora zares »biser vseh božjih poti«, kot jo nazivljajo celo tuji cerkveni zgodovinarji.

Naj ne bo Slovenca, ki se ne bi zavedal, kako zelo je danes potrebna marijanska revija SVETOGORSKA KRALJICA. Nespamet-

no bi bilo, če bi zaostajali za drugimi katoliškimi narodi, ki imajo manj važne Marijine božje poti, pa jim posvečajo posebne marijanske revije.

Ponovno vas prosimo, pomagajte nam, da se bo po naši reviji širilo po naših družinah kraljevanje svetogorske Marije, Kraljice Slovencev.

V zameno za vaše žrtve pa boste še nadalje deležni molitev in več svetih maš, ki jih oo. frančiškani med letom darujejo pri oltarju naše čudodelne Kraljice na Sveti gori.

Darove, prošnje in zahvale za objavo v reviji pošljite na naslov: SVETOGORSKA KRALJICA - P. Flander - via Rapicio n. 3 Trieste (Italia).

Naj vas svetogorska Marija blagoslovi!

KONZORCIJ

»SVETOGORSKE KRALJICE«

Vsem priporočamo v molitev naslednje namene:

- da bi se II. vatikanski koncil končal s popolnim uspehom;
- da bi veliko naših dijakov izbralo duhovniški poklic. Jezus toži: »Zetev je velika, a delavcev je malo!«
- da bi bolni duhovniki čimprej ozdraveli;
- da bi zakrknjeni grešniki spoznali svojo zmoto in se vrnili v naročje Matere svete Cerkve

Naslovnika predstavlja monogram svetogorske zvonove.

N. 29.2.64/238

05/1963

0.36=163.6) (05)

Svetogorska Kraljica

LETO V.

GORICA 1963

ŠTEV. 6

Svetogorska Kraljica pričakuje

Marijino svetišče na Sv. gori je bilo v zadnjem pol tisočletju blagoslovljeni kraj, kamor so v širokih množicah romali naši pradedje, da so si pri Mariji iskali dušnega miru, tolažbe, moči in milosti za vzgledno krščansko življenje. Na Sv. goro so romali ne samo Goričani temveč tudi Tržačani in Istrani, s Kranjske in Štajerske in celo iz daljne Dalmacije in Hrvaške sploh. Pobožnim romarjem je svetogorska Mati božja lila v duše tolažbe, sreče, voljnosti za svetejše življenje, tako da so se vsi vračali potolaženi, ohrabljeni in polni najboljših sklepov.

Kako zaupno vdanost in kako nezlomljivo zvestobo je gojilo naše ljudstvo do Matere božje na Sv. gori, sta simbolično izrazila velika slovenska sinova, goriška knezonadškofa kard. Missia in dr. Sedej, ki sta hotela biti pokopana v svetogorski baziliki ob Marijinih nogah. Na vse čase sta hotela Marijo častiti, vsekdar za svoje ljudstvo Marijo prositi!

Svetogorska Kraljica pričakuje svoje častilce. Na Sv. goro romajo številni naši primorski bratje, ki živijo onstran meje. Na Sv. goro romajo nešteti verniki iz vseh predelov Slovenije, s Kranjske in daljne Štajer-

ske, saj je danes Sv. gora najznačilnejše Marijino romarsko svetišče v Sloveniji: čudovito lepo in pristrčno je Marijino svetišče na Brezju, vabljiv je Log na Vipavskem, Strunjan v Koprščini, tako pobožna so druga Marijina romarska svetišča v Sloveniji, a tako svetu odmaknjenega gorskega vrha, tako veličastne bazilike, tako slavne zgodovine kot Sv. gora nima nobena druga božja pot.

Svetogorska Kraljica pričakuje svoje otroke, ki živijo tostran meje, na Goriškem in na Tržaškem v Italiji. Skoro večina naših ljudi ima prepustnice, premnogi imajo potne liste, zato je dana našim ljudem vsa možnost, da se lahko odzovejo Marijine-mu vabilu.

Svetogorska Kraljica vabi: »Pridite, otročiči moji, pridite! Ste li name pozabili? Pridite, kajti moje materinsko Srce vas pričakuje. Pridite in mi odprite svoja srca in pred menoj razgrnite svoje duše. Pridite, da se tu pred menoj nazjočete in navrskate. Vaše duše bom očistila, da bodo svete, vaša srca bom napolnila z vso radostjo in tolažbo, da bodo močna, dala vam bom svoje ljubezni in bogatih milosti. Pridite, čakam vas, pridite!«

Zdrava, Marija Goriška!

Grem z romarji v goro in molim. Hodim prvokrat in me mika vse, kar vidim: suh brinov grm, kača, ki se je povlekla s poti med kamenjem, šum škržatov v nizkem hrastju, rdeča barva kamenitih tal, globoka dolina, nad katero smo se vzpeli, in vedno širše in vedno svetlejšo nebo, ki se odpira nad nami čim više smo. O Sveta gora! Veliko gora sem že oblezel. Bolj so strme, bolj so kamenite, pa so prijetne. Tebi pa niso po krivici stari ljudje zdeli, da si Skalnica. Pusta si, kakor Kras. Pa mi v glavo noče, kako si Mati Marija, prav to izbrala, kako si hotela prav vrh tega najbolj vsakdanjega hriba v moji goriški deželici svojo hišo? Ali si sirotno pastirico Uršulo Ferligojevo tako ljubila? Ljubila si jo. V Urški pa si ljubila še vse druge nas. Zato, menim, zato si hotela biti prav na Sveti gori, ker je prav od tu kakor iz srede v krogu odprt pogled na vse štiri vetrove našega sveta: na Tolmince, Cepovance in Trnovčane, na Brda in Vrhovlje, na Pevmo, Gorico in Sovodnje, do železnih vrat do Stjake in Tabra, na Vipavsko mimo Čavna do Hrušice in še do morja in Benetk.

To-le premišljam, molim, golčim za glasom trudnih romaric in mi je dobro in hudo. Smilijo se mi žene. Vse so matere, vse me spominjajo moje lastne, moje rajne. Potem pa zopet vidim svojo nebeško Mater. Tam gori v rebri hodi pred nami, sama. Toliko hudega je na svetu. Strašno težko bisago človeških prošenj je zadela, pa nese svojemu ljubemu Sinu, da bo pogledal, uslišal, če je božja volja, pomagal. O Mati! Tudi mojega nekaj je v Tvoji bisagi. Bog ve, da Te prav moj del ne teži najbolj!...

Hodim z romarji, molim, pa se mi misli trgajo od molitve v stran. Prav tako je, kakor poje pesem; da je šel romar iz Lokovca na božjo pot. Težko je hodil, dolgo je šel, sam

Bog mu je stopinje štel. Pa je vstala hudoba, hudoba motljiva, in ga plašila: Ne hodi, romar, na goro, na gori se same spake tepó... Kaj tudi meni hudoba noge podstavlja in pazljivo moliti brani? Poberi se v stran, hudoba ti! Meni se k Materi mudi! Ave Mater! Zdrava Mati! Ave Maria Goritensis! Zdrava, Goriška! V sredi nas sirot si sedla, kakor najubožnejša sirota na najbolj pusti košček našega sveta. Zdrava, nebeška Skromna, zdrava, nebeška Ponižna, zdrava, vekomaj, večni vzor in lik največjega, najvišjega!

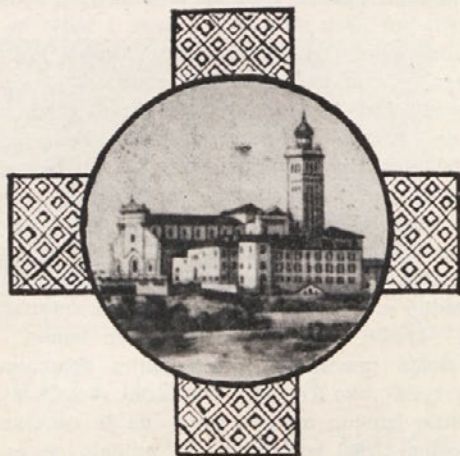
Poklonili smo se nebeški Materi, molili pred Njenim milim obličjem, peli in slavili. Potem je prišla polnoč. Romarji so pospali, jaz pa sem tedaj vstal in šel pred cerkev. Sijajna noč s tisoči nebeških zvezdic je ležala nad zemljo. Veter je rahlo šumel ob cerkvenih vogalih. Daleč in globoko za Trnovskim gozdom je vzhajal mesec. Strmel sem v tihe samote nebes in zemlje. In zdajci se mi je tudi začelo dremati. Misli so se mi zbledle in sem imel čudno sanjo. Zdelo se mi je, da stojim neskončno visoko prav pod obokom božjega neba. Znad oboka pa, se mi je zdelo, da slišim čuden pomenek, in sem bolj uganil, kako je neki in kdo govori. Svetca božja, svetogorski Materi za stražo ob stran namalana, sem menil v sanjah slišati. Rekel je Janez Krstitelj in prav po domače je povedal: »Samo dobrot Jo prosijo, da bi jo pa ljubiti in ji podobni postati hoteli, o tem ne slišim preveč!« Ugovarjal je dobrotni sveti Jožef: »Kaj boš, poznam jo. Tisti, ki jo prosijo in so Njene pomoči potrebni, najbolj so ji pri srcu.« »Kako more to biti?« je vprašal jadljivo sveti Janez. »Ne razumeš?« se je dobrohotno hahljal sveti Jožef. Saj je vendar Mati! Mati vseh mater! Materi pa je tudi Dobrota ime...«

(Iz Pregljevih Spominčic)

SVETOGORSKA PESEM

Na Sveto goro ljudstvo pogleduje,
kjer dom Marije kronane stoji.
V mislih na Gospo se vsak raduje,
dobrotno Ona milosti deli.

Marijo dedje naši so častili,
na Sveto goro radi so hodili.
Kraljici potožili svoje so gorje,
prejeli vsi tolažbo so od Nje.

IZ SVETOGORSKE ZGODOVINE

6.

Nebeška prikazen s Skalnice ne pozabi zaprte deklice; izpelje jo iz ječe skozi zaprta vrata mimo straže ter jo postavi k njeni čredi vrh Skalnice. Iščejo in iščejo ubežno deklico in jo najdejo na vrhu hriba, zamaknjeno v vročo molitev. Resnica je morala biti še jasneje izpričana. Znabiti je Urški pomagal pobegniti kak jetniški služabnik, ali pa kak drug prijatelj. Zaprejo jo drugič, zaprejo jo tretjič. Drugič in tretjič jo reši mogočna Devica. Močnejši zapahi, pomnožene straže niso mogle Materi božji zastaviti poti do izvoljene pastirice. Novi čudeži so potrdili prvega. Zmagala je resnica. »Prst božji je tukaj!« se oglasiyo vsi. »Čudež! Čudež!« zakliče kmet in gospod, preprosti in učeni. »Na goro! Na sveto goro! Da bomo videli posvečeno mesto, kjer se je zemlje dotaknila Mati božja, da poljubimo ta kraj, da ga s solzami namočimo, da si milosti izprosimo!«

**VRH SKALNICE SEZIDAJO KRASNO
CERKEV IN JO POSVETIJO V ČAST
MATERI BOŽJI (1540 - 1545)**

Potem ko je bilo nebeško poslanstvo Urškino izpričano, so hiteli na milostni hrib

duhovščina, plemstvo, mestni oblastniki, množice goriškega in bližnjega ljudstva. Vsak bi rad prvi videl in počastil izvoljeno mesto; vsak ima pripravljeno prošnjo, ki bi jo rad predložil milostni Kraljici na milostnem kraju.

Duhovščina in mestni starešine natanko zaznamujejo mesto, kjer se je bila prikazala nebeška Mati z Jezusom, in ga sklenejo ograditi začasno z majhno kapelico, potem pa izpolniti čimprej naročilo Matere božje in ji postaviti primeren dom.

Bržkone je stala že istega leta (1539), kmalu po prikazni, na mestu sedanjega prezbiterija neznatna kapelica in v njej začasen lesen oltar, na katerega so postavili lesen kip Ma-

**Urško zaprejo v ječo, a Mati božja
jo trikrat čudežno reši.**

tere božje z Jezusom v isti podobi, kakor se je bila Urški prikazala. Seveda je bil ta prvi dom svetogorske Kraljice le preprosta kapelica. Treba je bilo namreč začasno ustreči navdušenim množicam, ki so se ob prvem vtisu prikazni nepretrgoma gnetle na tistem kraju posebno še v prvem letu (1539)), ko je bila v naši deželi nenavadno slaba letina in velika draginja.

Med tem se pa neutrudljivo posvetujejo in pripravljajo, da bi Materi božji postavili na teh skalnatih višinah dostojno svetišče. Kot voditelja in pokrovitelja tega težavnega podjetja izberejo goriški »stanovi«, ki so bili nekako to, kar pozneje deželni zbor, Ulvina grofa Attems, sina glavarjevega namestnika Friderika Hieronima. Obilni darovi prihajajo od vseh strani. Bogatin poklada od svoje obilnosti na oltar Matere božje, kmet deli z njo svojo malo, kar je imel, berač od svoje miloščine. Kdor nima ničesar, ponudi žuljave roke v Marijino službo.

ZIDANJE CERKVE

Zidanje cerkve se je začelo 1541, kakor je razvidno iz neke darilne listine z dne 11. decembra 1540. Zdi se, da izprva niso namerali zidati tako velike cerkve; šele potem, ko so se med delom zbirali nepričakovano obilni darovi, so se osrčili za nov veličastnejši načrt.

Različno zidanje in nesorazmernost prezbitarija ter dveh stranskih kapelic z ladjo bazilike, kakor tudi vsebina omenjenega darilnega pisma, podpirajo to mnenje. Začasno kapelico odstranijo in se takoj lotijo gradnje nove. K njej prizidajo v podobi križa od obeh strani po eno kapelico in od teh naprej začnejo zidati po darovih veličastno svetišče iz rezanega kamna na tri ladje, pregrajene z dvema vrstama visokih, oboke nosečih kamenitih stebrov. Delo je bilo silno težavno, predno so vse skale razbili, zemljišče zravnali in naredili novemu svetišču trden temelj.

Božja previdnost je utrujenim delavcem okrepila roke z novim čudežnim dogodkom. Ustno izročilo namreč pravi, da je nebeška Devica Urški naznanila, da najdejo ob začetku zidanja v zemlji posebno znamenje, kar se je tudi zgodilo. (Že v začetku teh zgodovinskih podatkov o Sveti gori smo v 3. številki naše revije omenili kamen, ki je imel vklesana razna znamenja in besede angelškega pozdrava. Izkopali so ga ob začetku gradnje. Raziskovanja profesorja Kosa nam poročajo o starodavni cerkvi, ki je stala na tem mestu in je bila pozneje porušena in pozabljena. Izkopani kamen je ostanek stare cerkve. Tega pa tedaj ob kopanju in do zadnjih časov ni nihče vedel, zato so imeli to najdbo za nekak čudežen pojav.

P. F. *Svetogorski Kraljici*

1. Pozdravljamo Te, svetogorska Kraljica,
prisrčna ljubezen le zate gori.
Dospeli smo v Tvoje svetišče, Devica,
dobrotno se v romarje Tvoje ozri.

*Potožimo Tebi vse svoje bridkosti,
Marija odvzemi nam grešne slabosti.
Očisti nam duše posvetnih skrbi,
in v srca položi nam Jezusa Ti.*

2. Hvaležni smo Ti, svetogorska Kraljica;
nešteto bolnikov ozdravila si.
si prednikom našim bila Pomočnica;
Gospa svetogorska pomagaj nam Ti!

*Ponižni Te bomo prisrčno slavili,
z molitvijo rožnega venca častili.
In večno zvestobo obljubimo Ti,
Marija, krmari naš čolnič vse dni!*

SVETOGORSKA KRONIKA

ROMANJA NA SVETO GORO

Z velikim veseljem beležimo številna romanja Tržačanov k svetogorski Kraljici. Vredni pohvale so tisti tržaški Slovenci, ki so ostali zvesti veri in izročilom svojih prednikov, ki so bili goreči častivci svetogorske Matere božje in so se - kakor je zapisano v stari svetogorski kroniki - vsako leto udeleževali zaobljubljene romarske procesije na Sveto goro, kjer so se vdano poklonili Kraljici Slovencev.

Goriški Slovenci so zvesti častivci svetogorske Kraljice; in v tem se najbolj odlikuje Marijina družba, ki vsako leto priredi skupno romanje na Sveto goro.

Zeleti bi bilo, da bi tem zgledom sledile vse župnije in bi se tako romanje na Sveto goro vršilo po izročilih naših dedov in pradedov, ki jim je svetogorska Marija bila najdražji biser.

DESETLETNICA KOLEDARJA »SVETOGORSKA KRALJICA«

Svetogorski stenski koledar za leto 1964 bo že v desetič stopil v slovenske družine. V prvič je izšel leta 1955. Častilci svetogorske Kraljice so ga vedno z veseljem sprejeli in ga doma postavili na častno mesto. Svetogorska Mati božja je tako vzela v svoje varstvo naše družine.

SVETOGORSKA HIMNA

Priznani glasbenik msgr. Stanko Premrl je na besedilo Petra Flander uglasbil himno za mešani zbor na čast svetogorske Kraljice.

Partiture se dobijo v slovenskih knjigarnah v Trstu in v Gorici ter na upravi »Svetogorske Kraljice«.

LUDVIK LUKEŽIČ — UMRL

G. Ludvik Lukežič, lastnik tiskarne, kjer se tiska »Svetogorska Kraljica«, je umrl dne 25. maja t. l. Njegovega pogreba se je udeležilo veliko število goriških Slovencev, kar priča, da je pokojnik bil zelo spoštovan in priljubljen.

Uredništvo in uprava »Svetogorske Kraljice« se ga s hvaležnostjo spominjata.

Svoj čas so izšle v tiskarni g. Lukežiča različne svetogorske publikacije, tako list »Svetogorska Kraljica«, ki je izhajal ob štiristoletnici svetogorske božje poti. Tudi naši reviji je pokojnik kazal vedno veliko zanimanje in pristrčno naklonjenost.

Naj mu svetogorska Kraljica bogato poplača za vse dobro, ki ga je storil.

OB GROBU GOSPE MARIJE OPELT

Velika prijateljica »Svetogorske Kraljice« je bila gospa Marija Opelt, ki je meseca julija dokončala večletno bolehanje in odšla v večnost.

Z iskrenim veseljem je segla po vsaki številki naše revije, ki ji je bila v boleznih v močno tolažbo. S solznimi očmi jo je prebirala in jo še drugim priporočala. Revijo je tudi gmotno podpirala.

Naj ji svetogorska Mati božja obilo poplača!

VELICASTNA PROSLAVA V ČAST SV. CIRILU IN METODU NA SVETI GORI

Proslava je prenesena od nedelje 8. septembra na naslednjo nedeljo 15. septembra. K tej proslavi so vabljeni vsi verniki novogoriške administrature, a udeležili se je bodo tudi Marijini častilci od drugod.

NA ROMANJU PO PRIMORSKEM

Log pri Vipavi

Tolažnici žalostnih je posvečena krasna cerkev v Logu pri Vipavi, sredi cvetočega vipavskega polja in bujnih vinogradov. Nekaj podatkov o Logu izvira že iz 10. stoletja.

Na istem kraju je stala kapelica že v času cesarja Teodozija. Pravijo, da je ta pobožni vladar molil v tej kapelici, ko so se njegovi vojaki bojevali zoper vstajnika Evgenija, ki je z veliko vojsko nadlegoval vipavsko dolino. In molitev cesarjeva ni bila zastonj, kakor pripovedujejo stari cerkveni pisatelji Teodoret, Sokrat in Sozomen. Vzdignila se je strašna burja in je sovražnike tako hudo brila, da je vojakom ščite iz rok trgala in njihove puščice v nje nazaj pihala.

Kasneje je zadnji goriški grof Leonard podrl staro cerkvico, zgradil večjo novo in poskrbel za duhovnika (l. 1445). Turki so jo leta 1477 razrušili. Marijino podobo so rešili ter jo kasneje prenesli v popravljeno cerkev. Sedanja velika cerkev je naravnost veličastna: 39 m dolga, 10 m široka, ter ima 8 stranskih kapel. Med l. 1867 do 1874 so jo podaljšali za orgle in kor, napravili novo pročelje in 60 metrov visok zvonik, iz katerega mogočni veliki zvon milo vabi romarje k Tolažnici žalostnih. Krasen je veliki oltar iz belega marmorja, ki ga je Materi božji poklonilo hvaležno vipavsko ljudstvo, je izklesal l. 1802 v Benetkah mojster Geraldo. Sedanje podobo, ki predstavlja Marijo z Detetom Jezusom v naročju, je leta 1861 izvršil akad. slikar Stroj. Vso cerkev je slikarski mojster Goldstein iz Salzburga brezplačno ozaljšal s prizori iz Marijinega življenja: Marijino oznanenje; an-

*O Marija Tolažnica,
upanje Vipavcev si.
Vsemogočna Pomočnica,
vdani klanjamo se Ti.*

*K Tebi roma ljudstvo verno:
je veselo neizmerno.
Kakor nekdanj predniki,
rod današnji Te slavi.*

gel oznanja pastirjem Jezusovo rojstvo; modri prihajajo k Jezusu; angel se prikaže Jožefu v spanju. Nad velikim oltarjem na stropu je Marijino kronanje; v ladji pa glavna slika na stropu: Jezusovo spremenjenje na gori. Dalje krase cerkev podobe sv. evangelistov in sv. cerkvenih očetov. Tudi v stranskih oltarjih so Goldensteinove slike.

Tu je več romarskih shodov na leto, Glavna sta na veliki in zlasti na mali Smaren.

15. avgusta 1872 je 16 tisoč romarjev prihitelo Marijo v Logu prosit za preganjanega papeža Pija IX. Večkrat so se vršila stanovska zborovanja mož in fantov, zlasti pa veliki shodi dekliških Marijinih družb (l. 1922 in 3. septembra 1924. Tudi v Marijinem letu 1954 romarjev k tolažnici žalostnih v Log ni bilo mogoče ustaviti. Vipavcu v tužini se orose oči, ko misli na ljubo Devico Marijo v Logu.

Krščanska družina

Moje veselje je bivati s človeškimi otroki

Res, Mariji je veselje bivati s človeškimi otroki. Kako rada biva tudi v družini slovenskega naroda. Po vseh gričih skoraj ima svoje domove in ob cestah in križpotjih svoja znamenja, da z Detetom v naročju blagoslavlja mimoidoče.

Kako slovesno se je leta 1950 čudodelna Kraljica svetogorska vračala na svoj prestol na Sv. goro. Že v Solkanu, kjer je bila pokroviteljica sv. misijona, so se ji množice primorskega ljudstva poklonile, jo pozdravljale s pesmijo in molitvijo: s solzami veselja in navdušenja so ji prinašali otročice in bolnike, da jih blagoslovi. Višek pri srčnega veselja in ganotja pa je bil v svetogorski baziliki, ko je čudodelna podoba Kraljice Slovencev zopet bila izpostavljena na svojem častnem mestu glavnega oltarja v češčenje vernim Slovincem.

Marija živi v srcu slovenskega naroda, zlasti še od 30. maja 1943, ko se je slovesno posvetil njenemu brezmadežnemu Srcu. Takrat so jo Slovenci javno priznali in izvolili za svojo Mater in Kraljico. Povsod so donele Marijine pesmi in se kot mogočen avemaria dvigale proti nebu. Marija je slovenska srca ogrela: vsi stanovi so se posvečali njenemu brezmadežnemu Srcu. Marijine lučke so povsod zagorele; prirejale so se ji lepe akademije in v zadnji kapelici

v gorski vasi je pobožna roka prižgala svečko na čast Mariji.

Veliko je to in lepo, a Marijino matersko srce hoče še več. Marija bi rada prišla v sleherni slovenski dom. Marija hoče biti središče vsake slovenske družine. Ni ji zadosti, da pogleda samo včasih od daleč, kako je po naših hišah, ni ji zadosti, da se samo mimogrede ustavi pri nas. Marija hoče stalno bivališče prav v osrčju sleherne slovenske družine. Marija hoče, da se vsaka družina posveti njenemu brezmadežnemu Srcu in njeno podobo obesi na častno mesto, prav zraven podobe Jezusovega Srca.

Marija želi, da ji odpre vrata svojega doma vsaka slovenska družina — ne zaradi sebe in svoje časti, temveč zaradi Jezusa in zaradi nas. Jezusa bi rada prinesla v vsako družino in z Jezusom njegovo kraljestvo milosti in miru in resnice in pravice in ljubezni. Rada bi ga položila v srca mož-gospodarjev, kot ga je položila v naročje sv. Jožefu, in v srca mater kot nekoč v naročje vdove Ane v templju, in v srca mladine in otrok kot nekoč v naročje bethlemskih pastirjev. Jezusa bi rada pripekljala v vsako hišo, kjer bi ga prosila naj razodene svojo vsemogočnost in dobroto in pomaga, kot je to storil nekoč v družini novoporočencev v Kani. Ali jo hoče sprejeti tudi vaša družina?

Ob 1100-letnici Sv. Cirila in Metoda

Leta 863 sta prišla iz Carigrada na Veliko Moravsko sveta brata Ciril in Metod. Slovanskim narodom sta prinesla luč svete vere in krščanske omike. Zato pa slavimo letos 1100-letnico njunega prihoda med naše pradede.

Sveta brata se upravičeno proslavljata kot slovanska blagovestnika in začetnika kulturnega ustvarjanja vseh slovanskih narodov. Sestavila sta namreč slovanske črke in abecedo, učila brati in pisati in tako postavila osnovo vsej slovanski pismenosti in književnosti. Da bi se krščanska vera čim bolj utrdila, sta uvedla bogoslužje v staroslovenskem jeziku in dosegla od samega papeža, da je priznal staroslovensko bogoslužje in blagoslovil knjige, pisane v staroslovenščini, in skupno z njimi vso slovansko kulturo.

Papež Janez XXIII. je v proslavo slovanskih blagovestnikov izdal posebno okrožnico »Veličastnega dogodka« (Magnifici eventus), ki jo je pomembno naslovil na vse

škofe slovanskih dežel. V njej priporoča, naj se povsod prireajo posebne proslave, v katerih naj se prikaže delo sv. bratov. V okrožnici omenja tudi Slovence, ki da so bili deležni apostolskega truda svetih bratov, in še zlasti mariborskega škofa A. M. Slomška. Ta je ustanovil bratovščino sv. Cirila in Metoda, ki je zelo poživala čiščenje svetih bratov.

Letos se tako vsepovsod vršijo cirilmetodijske proslave. Jugoslovanski škofje so že lansko leto izdali posebno pastirsko pismo »O slovanskih blagovestnikih sv. Cirilu in Metodu«. V Sloveniji so škofje proglasili posebno »cirilmetodijsko leto«. Posebno veličastne so bile spominske proslave v Mariboru. V goriški apostolski administraturi so se vršile jubilejne slovesnosti na Brjah, kjer je župnijska cerkev posvečena prav sv. bratoma Cirilu in Metodu. V zamejstvu so se izvršile zelo posrečene proslave sv. bratov na Padričah na Tržaškem in v Doberdobi na Goriškem.

1. *Ciril, Metod, svetnika sta častita,
vodila k Bogu naš slovanski rod.
Edinost Cerkvi sveti izprosita,
pravični mir zavlada naj povsod.*

*Slovani vama smo zelo hvaležni,
krščanske vere bili smo deležni.
Osrečila sta naš slovanski rod,
zato sta slavljenja, Ciril, Metod.*

2. *Ciril, Metod, apostola slovanska,
bodita nam srčno pozdravljena.
Opeva vaju množica krščanska,
svetnika draga vsem priljubljena.*

*Svetišča vama ljudstva so zgradila,
da v svetem miru vaju bi častila.
Naj vaju hvalnice slave povsod,
podpirajta naš rod, Ciril, Metod!*

Pater Leopold apostol za zedinjenje Cerkva

Ce bi govorili o tatru Leopoldu brez omembe njegovih odnošajev z vzhodnimi narodi, bi malo povedali o njem. Lahko se reče, brez pretiravanja, da je vse njegovo življenje bilo osredotočeno na tem osišču.

Ko je bil še klerik v Padovi, je slišal božji glas, ki ga je klical, naj posveti vse svoje življenje vrnitvi vzhodnih narodov k edinosti Cerkve. Da ta zadeva ni bila samo mladostno in trenutno navdušenje, vidimo v eni njegovi izjavi ob priliki neke slovesnosti. Po 50 letih od tiste ure se je vedno spominja in piše: »To leto, 18. junija 1937, poteka petdeseto leto, od kar sem prvič slišal glas božji, ki me je klical, naj pripravim in pospešim vrnitev ločenih bratov v naročje katoliške Cerkve.«

Dobesedno je sprejel glas božji. Takoj se je začel pripravljati, da bi postal misijonar: učil se je vzhodnih jezikov, posebno slovanskih... in Bog ni hotel, da bi bil na ta način misijonaril, pač pa ga je hotel takega misijonarja, kot je bil sv. Filip Neri in sv. Terezija Deteta Jezusa in drugi. Njemu je bil samo kasneje znan ta božji načrt, ki mu je dal razumeti, da mora svoje vsakdanje življenje, žrtve, trpljenje darovati Bogu, vse za vzhodne brate. V resnici je pisal: »Nekoč sem imel priložnost sestati se z neko sveto osebo, katero sem obhajal. Rekla mi je: Pater, Jezus mi je dal razumeti, naj Vam povem, da je vsaka duša, ki jo vi spoveste, Vaš vzhod. — Bog me torej hoče tukaj in ne v misijonih.

Da bi to njegovo tajno delo bilo bolj všeč

Bogu, se je zaobljubil: »Jaz redovnik Leopold Marija potrjujem, da se slovesno zaobljubim pred Bogom in pred njegovo Materjo, Devico Marijo, da bom imel skrb za vrnitev vzhodnih ločenih bratov k zedinjenju s katoliško Cerkvijo«.

Od tistega trenutka je ta po postavi mali redovnik, šibkega zdravja vsaj 12 ur dnevno presedel v spovednici in se je vedno kazal smehljajočega, resnično srečnega svoje usode kot žrtev za ločene brate.

Božja volja je bila jasna in pater Leopold jo je hotel popolnoma izpolniti, a koliko ga je to stalo! Spovedoval je, svetoval, tolažil uboge, obiskoval bolnike, a njegov duh se je obračal proti vzhodu, k ločenim bratom. Rekel je: »Za sedaj še ne morem iz Padove; hočejo me imeti tukaj, a sem kakor ptička v kletki in moje srce je vedno tam, preko morja!« Mnoge žrtve, ki jih je doprinesel s tako junaško dobrotljivostjo, ne morejo biti zaman; njegov zgled, ne da bi pričakoval božjega zasluženja, je pretresel vse, še posebno nas, njegove slovanske sobrate, naj bi se posvetili delu, da bi se čimprej uresničila vrnitev ločenih bratov. Pater Leopold ni tujec s svojimi skritimi žrtvami za veliki cilj, da se doseže zedinjenje vseh kristjanov.

Gospod Bog, ki je položil v srce tatru Leopoldu goreči plamen ljubezni za ločene brate, je in bo poslušal klic usmiljenja, ki se je dvigal iz njegovega srca, in upajmo, da se bo kmalu približal dan, v katerem bo pater Leopold priznan kot eden izmed največjih pobornikov za edinost Cerkve.

PO MARIJI K JEZUSU

V Fatimi pokora in molitev

2

V resnici je v Fatimi sijalo tudi sonce. Okrog 10.30 na dan 13. oktobra, ko je začela procesija in slovesna pontifikalna sv. maša kardinala Lercara, je veter pregnal vse megle in prikazalo se je toplo sonce, ki je, kakor pred 43. leti, posušilo od dežja premočene obleke.

Zdelo se je, da je tisto sonce hotelo potrditi kardinalove besede: »Glejte nebo! Ta svetli cilj kristjanov! ...« Bilo je vabilo, naj se dvigne čelo, kakor je Pavlinski izraz, katerega glasnik je Cerkev, ko pri sv. maši v predglasju vzklika: »Sursum corda! - Kvišku srca!«

Fatimsko nebo, tisto nebo in tisto sonce, ki se tolikokrat omenja v popisu zadnjega prikazovanja iz leta 1917, še govorita v svojem narečju, o vsemogočnosti in božjem usmiljenju.

Zdelo se je tudi, da sta dež z vetrom in nenadna razjasnitev simbol trenutnega neurja sedanje zgodovine: zgodovine sv. Cerkve in človeštva, povezana v skupno usodo.

Zelo nas je ganilo sonce, ki se je po nočni nevihti prikazalo kot znamenje, da bo ob koncu zmagalo Njeno Brezmadežno Srce.

Tisto sonce je bilo upanje. Fatima je nastala zato, da človeštvu vžge novega upanja. »Mater sanctae spei«.

Ob zaključku pobožnosti so portugalski škofi ob navzočnosti kardinala Lercara zmolili molitev posvetitve vsega sveta Brezmadežnemu Srcu Marijinemu, ki jo je nepre-

dna množica ponavljala enoglasno, mogočno, pretresljivo.

Bilo je božje ljudstvo, bratsko združeno pod plaščem edine Matere.

Ko je potem množica, spremljana od ubrega zvonjenja zvonov iste melodije, zapela zaključno himno »De vos me aparto o Virgema«, je irska globel vzcvetela z mahanjem belih robcev, pozdravljajoč kip Device, ki so ga v procesiji prinesli nazaj v kapelo prikazovanj. Bil je »Adeus«, družinski Zbogom, ki je zaključil romanje. In medtem ko se je procesija razvila preko trga, smo se počutili bolj bratje v Iriski globeli. Žrtve tistih dni, molitve, enako kri Kristusova, ki je krožila po žilah vseh romarjev, so povezale med sabo velike in majhne, uboge in bogate.

Navzoči so bili ministri in poslanci, osebnosti političnega in kulturnega sveta Evrope. Toda v senci Matere božje je vsakdo našel svoj najbolj resničen prostor božjega Sina.

Pričujočih je bilo tudi lepo število visokošolcev in nas so najbolj zanimali oni iz Coimbre, ki so bosi nosili kip Brezmadežne v svojih karakterističnih uniformah, katerih plašči so segali do tal v počastitev sladke »Senhora« Fatimska »Rainha do Mundo«.

Na poti iz Fatime v Batalho je v Leiri v pozni popoldanski uri 13. oktobra bila dolga vrsta avtomobilov in oseb. Vsi so se vračali na svoje domove z močnejšo vero in z novim upanjem v zmago Marijino. Vsi se zavedajo, da jih je še premalo na svetu, da bi spremenili usodo sveta, kajti potrebno bi bilo bolj korenitega spreobrnjenja, da bi vplivalo na srca milijonov ljudi, toda med bivanjem v Fatimi so še enkrat čutili in doumeli, da imajo ljudje svojo Mater v nebesih.

Ko je sv. oče v pismu, ki ga je poslal škofu v Leirio, omenjal vero in pokoro, pobožnost in spravo, se ni mogel izraziti bolje o pomenu, o resnično prisrčnem pomenu fatimske blogovesti.

Kakršnekoli vsebine nai bi bil zadnji del »skrivnosti«, gotovo je, da se moramo spreobrniti, če hočemo, da se bo Rusija spreobrnila in da svet ne gre novi nesreči nasproti.

Da, res je, Brezmadežno Srce bo zmagalo. Dramatični razvoj pa nas zanima od blizu

in zaključek je odvisen od načina našega življenja.

Že je utihnilo petje zadnjih romarjev na neizmernem trgu, odetem v večerni mrak. Okrog kapele prikazovanj je ostalo le nekaj desetih oseb, ko se mi je nudila priložnost srečati se z monsig. João Pereira Venancijem, škofom v Leiri. Čisto sam je hitel h kapeli prikazovanj. Morda se je šel zahvaliti Materi božji za tisti čudoviti dan pobožnosti in vere, ki ga je na stotine tisočev vernikov preživel. Predstavil sem se mu in dobrotno se mi je nasmehnil. Ves ganjen zaradi preživetega srečnega časa v Fatimi in zaradi žive vere tiste množice, ki je napolnila trg, čeravno je kljub slabemu vremenu vso noč prečula v molitvi, je ves dopoldan sledila daritvi pontifikalne sv. maše v veliki zbravnosti. Prezvišeni, govoreč v dobri italijanski, je rekel, da se taki prizori v Fatimi večkrat dogajajo, da so dnevi 13. maja in 13. oktobra obletnice prvega in zadnjega prikazovanja in da je že tradicija, da so deževni, in množice romarjev so vedno neštevne. »Slabo vreme jih gotovo ne ustavi!« Spomnil se je dežja iz leta 1946., zaradi katerega so papeževi legatiji bili zelo močno ovirani pri sveti daritvi na odprtem pred ogromno množico: kardinal Alojzi Masella, leta 1946; kardinal Tedeschini leta 1951. In plemiške straže z vsem spremstvom so bile od vrha do tal premočene... »Ne predsta-

vljajte si potem, je nadaljeval, kaj je bil trg, ko še ni bil tlakovan s kamenjem. Zaradi hudega naliva je nastajalo dvajset centimetrov visoko blato, po katerem je bilo zelo težko hoditi, ne da bi izgubili čevljeve«.

Tudi tokrat, do 12. oktobra, sonce in temperatura blaga, potem nenađoma mrz in dež kakor vedno. Omenil mi je o spokornem duhu ki ga v vsakem vžge tako stanje, prav po pomenu jatimske poslanice. V zvezi s tem se je spomnil, ko je v začetku oktobra za mesec rožnega venca sv. oče pisal kardinalu Micari in telegram Državnega tajnika kardinala Tardinija, ki je bil prečitan med pontifikalno sv. mašo.

»Potrebno je moliti, kajti zelo smo potrebni pokore in molitve; na svetu gre zelo slabo: to pravi sam papež!«

Vprašal sem ga, kakšen odziv bo imelo pismo, ki ga je sam poslal vsem škofom sveta, in kakšna je njegova vsebina. »Povabil sem svoje sobrate, naj se pridružijo s svojimi škofijami molitvam romarjev v Fatimi. Zelo veliko je bilo navdušenih odgovorov. S posebno navdušenostjo so odgovorili italijanski škofje.

Prezvišeni, kaj naj rečemo našim ljudem? Ko se je poslavljaj, smo dospeli že v bližino kapele: »Recite jim, naj molijo; naj veliko molijo!« in dvigajoč svojo roko v znamenje blagoslova, se je obrnil in pokleknil med romarje.

Papež Pavel VI. in Marijino češčenje

Na vigilijo Marijinega Vnebovzvetja je papež Pavel VI. takole govoril romarjem, ki so ga obiskali v Castelgandolfo:

»Zelo nas veseli, da se ta audienca vrši na večer praznika Marijinega Vnebovzvetja. Saj nam prav to nudi priliko, da vas izpočujamo, da vredno obhajate ta praznik in da proslavljate Marijo v nebeški slavi.

Med milostmi, ki vam jih iz srca voščimo in ki si jih tudi sami želite kot sad snidenja s Kristusovim Namestnikom na zemlji, bodi predvsem naslednja: da bi pravilno razumeli Marijino češčenje in da bi to češčenje vredno izkazovali nebeški Kraljici.

Marijino češčenje je uvod in nasledek, napotek in posledica edinega in najvišjega če-

ščenja, ki smo ga dolžni izkazovati našemu Gospodu Jezusu Kristusu; je poroštvo naše pripadnosti katoliški Cerkvi, ki zre v Mariji svojo najbolj sveto in odlično hčerko, ki jo smatra, kot se je izrazil sv. Ambrož, za svojo idealno podobo.

Marijino češčenje nas navdaja z radostjo, krepi v upanju in nas navaja k posnemanju Marijinih vzvišenih čednosti, tako primernim človeški naravi, zlasti čednosti sv. vere in odprtju božji besedi, ki nam lijejo v duše Kristusovo življenje.

Naj vam Bog po Mariji nakloni bogate sado, ki si jih želite. In naj Marija obogati z vso veljavnostjo in polnostjo apostolski blagoslov, ki vam ga zdaj naklanjamo.«

Papež Janez XXIII. in sv. rožni venec

Sv. oče Janez XXIII. je bil velik apostol molitve sv. rožnega venca. V posebnem apostolskem pismu je obrazložil lepoto in važnost molitve rožnega venca, ob vsaki priliki jo je toplo priporočal. Predvsem pa je tam molil sv. rožni venec, in sicer vse tri dele vsak dan.

Na prvo soboto majnika 1963 je sv. oče sprejel v posebni avdienci družbenike »Živega rožnega venca«, večinoma otroke, ki so priromali z vse Italije v Rim v 15 železniških vozovih, kot bi hoteli tako simbolizirati 15 skrivnosti sv. rožnega venca. Papež se je ginjen oziral na navdušeno valovanje belooblečenih otroških trum, ki so mu naproti prožile rožne vence. Solznih oči jim je spregovoril prisrčne besede o molitvi rožnega venca, kot bi čutil, da je to njegov zadnji javni nagovor o rožnem vencu, njegov »marijanski testament« vsem Marijinim častilcem:

»Predragi sinovi in hčerke!

Ob priliki vašega vsedržavnega romanja »Živega rožnega venca«, ki so ga organizirali dobri oo. dominikanci, vas nadvse prisrčno pozdravljamo tu v baziliki sv. Petra. Prisostvovali ste sv. maši, katero je daroval g. kard. Jakob Lercaro, nadškof bolonjski. Zdaj pa hočete izraziti sv. očetu čustva vaše ljubezni in vdanosti, tudi v imenu vseh sodružbenikov vseh krajev Italije. Kar nas je posebno ganilo, je to, da so med vami številni bolni otroci, ki so se udeležili romanja z duhom velike požrtvovalnosti.

Ljubezen, ki jo čutimo do vas, je odsev one ljubezni, ki je gorela v Jezusovem srcu, ko se je v nežni pozornosti sklanjal nad otročiče, poslušal njihovo zaupno ščebetanje in jih blagoslavljal.

Dragi ste nam kot zenica v očesp: up ste boljših dni, saj rastele presrečni v jasnočisti otroški dobi. A še dražji ste nam zato, ker ste kljub naravni živahnosti otroških let otroci, ki molijo. Razumeli ste, da je dan brez molitve kot nebo brez sonca,

kot gredica brez cvetlic. Zato pa ste se obvezali, da boste dnevno zmolili vsaj eno desetko rožnega venca.

Pridni, preljudi sinovi in hčerke, pridni! Matij Jezusova in naša vas gleda iz nebes in z materinsko nežnostjo posluša vaše prošnje. Ve namreč, da jo imate radi. Ljuba ji je vaša molitev, ki je prežeta z zveličavnimi mislimi in lepimi nameni. In kako vas ne bi ljubila Kraljica nebes, če pa ste njen živi rožni venec? Takšen je naziv vašega snežnobelega udruženja. Le kako vzvišen prapor je to, kako plemenit program, kolika čast! Oh, čar rožnega venca! Molitev je to ki je prepletena s čudovitimi skrivnostmi očenaša in zdravamarije in ki govori vsaki duši o velikih resnicah Kristusovega učlovenjenja, trpljenja in smrti, vstajenja in vnebohoda, o prihodu Sv. Duha in o zmagoslavju Device Marije, ki je tako tesno povezana z veseljem, trpljenjem in slavo njenega sina Jezusa. Medtem ko molite različne skrivnosti rožnega venca, doživljate v duši ves evangelij: saj so te skrivnosti le ena sama zgodba odrešenega in zveličanega človeškega rodu.

Molite zares zbrano rožni venec! Ste pač Marijin »živi rožni venec«: živi, ker ga hočete dobro razumeti in doživljati, in iz njega črpati trajno izpodbudo in moč, tako da boste resnično molili Jezusa, častili Marijo, vršili svoje dolžnosti in čednostno živeli, kar pač od vas pričakuje Cerkev.

Preljudi sinovi in hčerke!

Ko smo stopili med vas, se nam je dozdevalo, da smo stopili med gredice, posejane s spomladnimi cvetkami. Naproti ste nam dvigali blagoslovljene rožne vence, simbole vaše vere, molitve in ljubezni. Ti molki, ki jih zdaj držite s ponosom v roki, naj bodo simbol vašega združenja s Kristusom. Nosite jih s seboj vse dni vašega življenja: v nežni otroški dobi, v plameneči mladosti, v delavni zrelosti. Vedno in povsod pokažite, da ste zvesti Kristusovi učenci, zmeraj, zmeraj: z vzgledom, z dobroto, z

odpuščevanjem, s sveto gorečnostjo. Za seboj potegnite številne vaše sovrstnike in prijatelje, da boste vedno številnejši in da boste donášali vedno bogatejše sadove za vaše družine, za narod, za Cerkev.

Ko se vrnete na svoje domove, izrazite vašim dragim naše pozdrave: recite jim, da papež moli vsak dan vse tri dele rožnega venca; da moli zanje, da moli zato, da bi

vsakdo imel mir, notranjo tolažbo in svete namene. Bodite res vredni prelepega imena, ki ga nosite: »Marijin živi rožni venec!« Zdaj in vedno.

Kakšna tolažba! Kakšna tolažba, ko se nepretrgoma sleherni dan čutite združene s številnimi nedolžnimi dušicami, ki na vseh točkah zemlje skupno s papežem, in papež skupno z njimi, molijo sveti rožni venec.

Iz pisma Angela Roncallija družini

Rim, 16. feb. 1901

Staršem, bratom, sestram, dedom, stricem!

...Nikoli nisem želel niti Boga prosil, da bi moji družini naklonil dobrin sveta, bogastva, uslug, blagostanja; raje sem prosil, da bi bili vsi dobri kristjani, krepostni, vdani v ljubeznive roke božje Previdnosti, v miru z vsemi. Kaj bi jim koristilo, če bi imeli zlato vsega sveta, če bi pa dušo pogubili. To resnico si dobro vtisnite v srce in nikar je ne pozabite.

Nikar ne bodimo žalostni zaradi težav, ki jih srečujemo, pač pa radi potrpiamo, glejmo kvišku in mislimo na nebesa! Tam se spočijemo. Ste me razumeli? Tam preneha vse trpljenje, tam prejmemo nagrado za svoja dobra dela, za svoje trpljenje, če ga tu voljno prenašamo.

Svoje delo in svoje trpljenje posvečujte tem namenom. Tedaj boste srečni v nebesih. Pomislite, kaj vse

je pretrpel dobri Jezus za nas: Živel je v največjem uboštvi, delal je od jutra do večera, bil je obrekovan, preganjan, bičan in križan od tistih, katerim je le dobro hotel. Učimo se od Kristusa, da se ne bomo pritoževali, jezili, postajali nestrpni, da ne bomo mislili na maščevanje nad tistimi, o katerih sodimo, da so nam storili kaj slabega, pač pa da bomo prenašali drug drugega, saj imamo vsi napake. Če nimaš te napake, imaš pa drugo. Želimo vsem samo dobro, vsem, tudi tistim, ki nam delajo krivico ali ki so jo nam storili. Odpustimo in molimo zanje, morda so pred Bogom boljši od nas.

Gospod Bog me hoče duhovnika, zato me je napolnil z dobrotami. Pa nisem postal duhovnik, ker bi hrepenel po denarju ali po tem, da bi udobno živel, da bi me častili, da bi se zabaval. Tedaj — gorje meni! Duhovnik sem postal, da delam dobro na ta ali oni način v korist ubogega ljudstva.

V SLUŽBI PRESVETEGA SRCA JEZUSOVEGA

Srce Jezusovo in družine

Velika želja božjega Srca Jezusovega je, da bi zakraljevalo po naših domovih, po naših družinah. Apostol slovesne posvetitve družin presv. Srcu Jezusovemu je bil znani p. Matej. Z apostolsko gorečnostjo in z blagoslovom več papežev je prepotoval o. Matej neštete dežele in povsod vzbujal po župnijah in družinah nov plamen ljubezni in navdušenja do presv. Srca Jezusovega. Uspeh njegovih neumornih misijonskih potovanj je veličasten. Na tisoče, na stotisoče družin po katoliškem svetu se je slovesno posvetilo božjemu Srcu. Cela mesta, občine, šole, zavodi, pokrajine, dežele, države so si slovesno in javno izvolile presv. Srce za svojega Kralja in posebnega zaščitnika.

Blagor družini, ki ji kraljuje Srce Jezusovo! Po družinah moramo meriti odločnost, vrednost, zavednost župnij. Župnija je toliko vredna, kolikor so vredne družine, ki so v njej. Nek odkrit nasprotnik je dejal očetu Mateju: »Pridigarji, zavedajte se, da imamo mi, vaši nasprotniki samo en cilj pred seboj: **razsristjaniti družine**. Če bodo te nekoč v naših rokah — potem naj Cerkev gleda, kako bo zmagala«.

O kako je beseda Kristusova še danel resnična: »Otroci sveta so modrejši nego otroci luči...!«

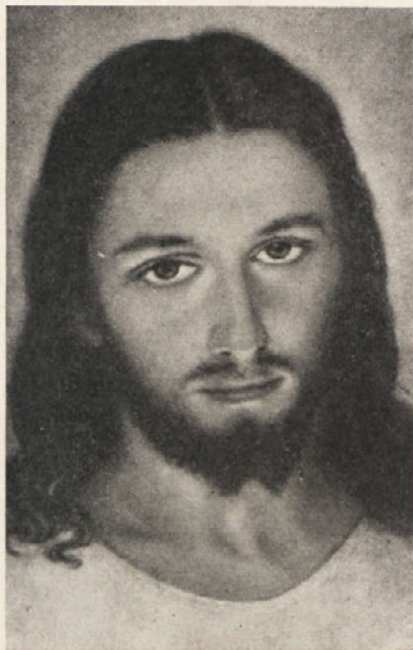
Veliko gorje današnjih razmer je v tem, da nam vedno bolj zgineva izpred oči to, kar je božjega. Tu nam

more pomagati samo ena stvar: da se vrnemo nazaj v **Nazaret**, t. j. da skušamo prenoviti in posvetiti naše družinsko življenje. V času prve svetovne vojne smo morali gledati strahovite slike razdejanih cerkva. Veren človek se je zgrozil in zjokal, ko je videl božjo hišo razrušeno in požgano. Ko je padla v razvaline sloveča romarska cerkev na Sv. gori pri Gorici in so gorele Sv. Višarje je ljudstvo daleč na okoli na glas jokalo. Še večje gorje pa je razdejanje krščanske **družine**. Družina je svetišče svetišč. Ne bodo nas rešile neštete naše ljubke cerkvice, rešile in dvignile nas bodo samo globokoverne zdrave krščanske **družine**.

Ni družine na vasi, ki bi v njo ne posegale različne nadloge. V eni je ta žalost, v drugi ona skrb, tretje tare dolg, v četrti trpe pomanjkanje, v peti je bolezen, v šesti smrt in podobno. A hujše od teh nadlog je drugo gorje, ki tlači in grize mnoge naše družien, t. j. rakrana — **greh**. Ta in ta hiša ima brezvernega očeta, ona druga slabo, površno mater, tretja ječi pod prokletstvom divjega zakona, v četrti je kak podivjan fant ali malopridno dekle, nadalje pri mnogih popolna odtujenost Cerkvi itd. Ah, kjer ni žive vere, tam vse hira, vse propada in propade. Kjer pa vera živi, tam kljub trpljenju vzcvetò čudovite rože življenja: sreča, mir, zadovoljnost, vdanost v božjo voljo,

blagoslov. Kako bi mogla iz slabovernih družin vzcveteti vzorna družina!? Saj je družina **prvi vir** življenja, prva šola otroku. Če je vir, studenec župnije zastrupljen, mora nujno propasti tudi župnija v isto gorje.

Mi pa bi radi vcepili družinam živo vero in močno ljubezen do božjega Srca, ker smo v dno duše prepričani: če bo Jezus Kristus prodril notri do korenin, do družinskega življenja, potem bo celo drevo, cela družina, cela domovina Kristusova. Slovesna posvetitev družine Srcu Jezusovemu ni nič drugega, nego da zavzame Gospod Jezus v hiši tisti prostor, ki ga je dobil, ko je prišel v Betanijo, v hišo Lazarjevo. Časten prostor, kajti on je **Kralj**, in mora kraljevati v sleherni družini, če hočemo, da bo vladal celi domovini. V družinah moramo dati njemu odličen prostor, kajti On je naš prijatelj. Blagor mu, če hoče On voditi in vladati naše družine po svojem Srcu in svoji ljubezni. (Se nadaljuje)

Usmiljeni Jezus ozri se na me,
goreče se dvigajo k Tebi prošnje.

IZ KATOLIŠKEGA SVETA

Ob smrti papeža Janeza XXIII

Na binkoštni ponedeljek dne 3. junija 1963 je umrl papež Janez XXIII. Vsa svetovna javnost je tedaj zadrhtela v resnični bolesi, saj so vsi, kristjani in nekristjani, celo pagani in brezbožni, soglasno priznavali pokojniku prvenstveno vlogo, ki jo je v zadnjih letih odigral na svetovnem pozorišču.

Papež Janez XXIII. si je kot Kristusov namestnik na zemlji, pa tudi kot človek finega čuta za sodobno problematiko, resnične dobrote in tople ljubezni, znal osvojiti srca vseh in si pridobiti splošen ugled. Sodobno človeštvo mu je enodušno priznavalo, da predstavlja središče modernega sveta in da najbolje izraža njegove težnje.

Ob njegovi bolniški postelji se je v duhu

zbralo vse človeštvo, ki je z iskrenim sočustvovanjem spremljalo potek težke bolezni in z nemim občudovanjem ugotavljalo veličino krščanskega junaka, ki umira proslavljajoč voljo božjo in ki se ponuja Bogu kot žrtev za Cerkev, za vesoljni zbor, za mir med narodi, za edinstvo med brati: »Trpim v bolečinah, pa z ljubeznijo... Ta postelja je oltar. Oltar zahteva žrtve. Glej, pripravljen sem. V duši mi rastejo kot v jasni viziji visoki nameni: duša, duhovništvo, cerkveni zbor, vesoljna Cerkev... Naj bodo vsi eno! Naj bodo vsi eno!«

Umrl je svetu, da živi Bogu. Pa živi tudi v naših srcih po luči njegovi in nepozabnih nauk.

Njegov spomin bo trajno vezan na drugi Vatikanski cerkveni zbor ter na okrožnici »Mati ni učiteljica« in »Mir na zemlji«.

Sveti oče Pavel VI.

Po svetniški smrti papeža Janeza XXIII. je božja Previdnost postavila na čelo katoliški Cerkvi milanskega nadškofa kard. Janeza Montinija, ki si je privzel ime Pavel VI.

Papež Pavel VI. je po svoji visoki izobrazbi po bogati izkušnji, ki si jo je pridobil na državnem tajništvu in pri vodstvu važne milanske nadškofije, in še posebej po svoji razgledanosti, po socialnem čutu in umevanju sodobnih problemov, zares primeren krmar katoliške Cerkve v času, ko zorijo zgodovinske odločitve.

V svojem programatičnem nastopnem govoru je Pavel VI. nakazal pot, ki jo misli ubrati, pot, ki jo je tako genialno začrtal duhovni vided papež Janez XXIII.: prerod človeške družbe, ki se bo razcvetela na trdnih temeljih, ki jih bodo postavili: vesoljni cerkveni zbor, cerkveno zedinjenje, pravična rešitev socialnih problemov, mednarodni red in mir v svetu.

Ko je bil Pavel VI. še nadškof milanski,

je v govoru, ki ga je imel ob smrti papeža Janeza XXIII., rekel:

»Nadaljevati moramo na poti, ki nam jo je nakazal Janez XXIII. Ne ozirajmo se več nazaj, niti ne strmimo več v Njega, pač pa stopajmo v nova obzorja, ki jih je veliki Pokojnik odprl Cerkvi. Medtem ko jokamo ob njegovem grobu, izjavimo in proglasimo, da v tem grobu ne smeta ostati zaklenjena dediščina, ki nam jo je zapustil Janez XXIII., in duh, ki ga je vtilil naši dobi: smrt ju ne sme zatreti in zadušiti. V duši nam zveni zapoved, naj se ne ustavljamo ob prošlosti, pač pa da stopamo v bodočnost, ki nam jo je nakazal.«

Sv. očetu Pavlu VI. se v vsej vdanosti klanja tudi slovensko ljudstvo in mu po mogočem posredovanju Svetogorske Kraljice prosi od Boga moči, uspehov, božjega blagoslova.

P. ANTON PREŠEREN S. J.

Nečak nepozabnega ljubljanskega škofa Jegliča in dolgoletni asistent za slovanske narode pri jezuitski generalni hiši v Rimu je pred časom obhajal osemdesetletnico svoje ga življenja.

Častilci svetogorske Kraljice se častiljivega jubilaranta hvaležno spominjajo v svojih molitvah. Saj je velik dobrotnik primorskih Slovencev. Med neštetimi važnimi zadevami, za katere se je z vso ljubeznijo zavzel, je bilo tudi vprašanje vrnitve čudodelne podobe svetogorske Kraljice, ki je bila svoj čas odnesena iz goriške stolnice v Rim.

Naj Bog nakloni preč. g. P. Prešernu bogatih milosti, in zlasti krepkega zdravja, da bo še mnogo let našim ljudem očetovsko pomagal.

Svetogorska Kraljica naj ga še nadalje podpira v njegovem tako odgovornem in težavnem poslanstvu!

PRELAT DR. JAKOB UKMAR

Prečastiti apostolski protonotar msgr. dr. Jakob Ukmar je pred kratkim obhajal 85. rojstni dan.

Vsi primorski Slovenci mu z veseljem častitamo in mu želimo, da bi ga Bog ohranil še mnoga leta pri najboljšem zdravju, da bi ga lahko še večkrat slišali govoriti po radiu in na raznih prireditvah.

Veliko in zelo zaslužno je njegovo požrtvovalno delo v vseh odsekih našega javnega življenja in neštete so duše, katerim je duhovno in gmotno pomagal.

O BLAGOSLOVLJENI JEZIK! — V veličastni baziliki sv. Antona v Padovi so letos obhajali sedemstoletnico čudežne ohranitve jezika sv. Antona.

Sv. Anton je bil izreden govornik. S svojimi pridigami in čudeži je spreobrnil veliko ljudi. Umrl je v Padovi leta 1231 in samo eno leto pozneje ga je papež Gregor IX. proglasil za svetnika.

Točno pred sedemsto leti, dne 7. aprila 1263, so odprli svetnikov grob. Med telesnimi ostanki je vzbudil posebno pozornost jezik sv. Antona, ki je bil docela svež, rdeč, kot živ. Med pregledniki je bil tudi sv. Bonaventura, kardinal in generalni predstojnik Reda manjših bratov. Ko je sv. Bonaventura videl na čudežni način ohranjeni jezik, je vzkliknil: »O blagoslovljeni jezik! Zares lepo si proslavljal Boga in navduševal vernike, da so ga častili. Zato pa zdaj, čudežno ohranjen, očitno spričuješ, kako bogat si v Bogu!«

Sv. Bonaventura je shranil jezik v dragocen relikvijarij, ki se še dandanašnji hrani v »kapeli zakladov« v baziliki sv. Antona v Padovi. Med vojno so v strahu pred letalskimi napadi zakopali dragoceno svetinjo v globoko kripto. Ko so po vojni odkopali relikvijarij, so z grozo ugotovili, da je bila svetniška svetinja jezika okvarjena, vela, plesniva. Hudo žalostni so prenesli svetinjo na primeren prostor in vsa redovna družina je molila k sv. Antonu. In glej, ko so pozneje svetinjo spet pregledali, je stal jezik pokonci v relikvijariju, svež in rdeč, kot bi bil živ.

Ko obiščeš baziliko sv. Antona v Padovi,

oglej si čudežno ohranjeni jezik sv. Antona, pa še ti vzklikni: »O zares blagoslovljeni jezik, ki si Boga proslavljal! Naj tudi jaz nikoli ne grešim z jezikom!«

STOLETNICA KRONANJA MATERE BOŽJE NA BARBANI

Točno pred sto leti, dne 15. avgusta 1863, je goriški nadškof Andrej Gollmayr venčal z zlatima kronama barbansko Devico Marijo in Dete Jezusčka. Slovesnosti sta se udeležila tudi beneški patriarh kardinal Trevisato in videmski nadškof.

Ob stoletnem jubileju kronanja barbanske Matere božje so se vršile v Marijinem svetišču na Barbani izredne proslave. Na Marijin otočiček v gradeški laguni so dohajala številna romanja: v nedeljo 7. julija se je vršilo slikovito zaobljubljeno romanje »barbanski odpustek« iz Gradeža; v nedeljo 4. avgusta so priromali Tržačani pod vodstvom g. nadškofa A. Santina; na praznik Marijinega Vnebovzetja, 15. avgusta, se je vršilo goriško nadškofijsko romanje; v nedeljo 18. avgusta so prihiteli romarji videmske nadškofije skupno s svojim vladikom msgr. Jožefom Zaffonato. V nedeljo 25. avgusta pa so proslave dosegle svoj višek s pontifikalno sveto mašo beneškega patriarha kard. Urbanija.

Številni slovenski verniki s Tržaškega in Goriškega so se udeležili teh slovesnosti. A še prav na poseben način bodo pokazali Slovenci svojo vdanost in ljubezen barbanski Kraljici ob priliki svojega tradicionalnega romanja na Barbano v septembru.

Slovenski duhovniki v zamejstvu so to leto izbrali prav barbanski otok za kraj svojega »pastoralnega tečaja«, da bi pod okriljem barbanske Matere božje proučevali dušnopastirske probleme slovenskega življa v Italiji in v svetu in da bi tako z Marijino pomočjo vzgajali slovenske vernike v krepstnem življenju in v zvestobi do Boga in do lastnega ljudstva.

KOTIČEK ZA BOLNIKE

Ljuba Mati božja na Sveti gori!

V onem pismu iz bolniške sobe nisem še vsega povedal, zakaj se mi bolezen zdi tako velika milost. Naj skušam danes nadaljevati in se Ti vnovič zahvaliti, da si mi bolezen izprosila.

Ko bolnik takole leži in ga bolečine mučijo, lahko te svoje težave, stiske, skrbi itd. daruje v dobre namene. O koliko je takih namenov!

Zahvalim se Ti, o Marija, da si me v moji bolezni spomnila, naj ne obračam trpljenja samo za pokoro in v spravo za grehe, svoje in drugih, ampak naj ga darujem tudi kot prošnjo za razne potrebe, sedanje in prihodnje. Pa ne sama na splošno si me na to spomnila, ampak navdihovala si mi posamezne take dobre namene.

Pa sva začela pri trpeči Cerkvi. Trpljenje današnjega dne bodi darovano za uboge duše v vicah. Ali pa bolečine prihodnje noči darujem za te in te duše. Hudo je bilo nocoj, naj pomaga najbolj potrebnim in zapuščenim dušam itd. Ti, o Marija, ki si Kraljica vernih duš, si mi pomagala izbirati te namene. Moje revno zasluženje si mi Ti obogatila in rosila trpečim dušam.

Zopet drugikrat si me spomnila na potrebe vojskujoče se Cerkve. Kako se je to vrstilo! Najprej za sv. očeta, vidnega poglavarja svete Cerkve, naslednika sv. Petra.

Potem za vse tiste cerkvene dostojanstvenike, ki delujejo pri raznih kongregacijah in po svetu pri apostolskih nuncijaturah. Zdi se mi, da imajo veliko odgovornost.

In za škofe po vsem krščanskem svetu, najprej za naše škofe. Naj jim pride pomoč iz bolniške sobe!

In za duhovnike, zopet najprej za naše, zlasti za tiste, katere poznam. Sol zemlje so. Naj presolijo to čudno zemljo, da vsa ne segnije! Bodo, če bo dobra sol. Vse te bolečine in še druge v ta namen! Itd. itd.

O da bi bili po vseh bolniških sobah postavljeni oltarji, na katere bi bolniki pokladali svoje trpljenje v dobre namene! Koliko bi bolniki koristili s tem sebi in drugim. Obišči, o Marija, bolniške sobe, stopi k bolnikom in uči jih darovati svojo bolezen v dobre namene. Vem, da boš. Zahvaljena za to!

Bolnik

PROŠNJE - ZAHVALE - DAROVI

PROŠNJE

Cudodelni svetogorski M. B. se priporočajo:

Rim: G.Č. - Da bi se sin poboljšal.

Trst: N. N. - Za ozdravitev težke bolezni.

N. Gorica: S. S. - V važni družinski zadevi.

Trst: G. Š. - Da bi dosegla potrebno priznanje za pošteno opravljeno službo.

Trst: Z. F. - Da bi ji čimprej bila popravljena storjena krivica.

Trst: U. P. - V zelo važni zadevi.

Francija: M. P. - Za zdravje.

Gorica: S. M. - V dušnih in telesnih potrebah in za spreobrnjenje grešnikov.

Trst: N. N. - V več zadevah.

ZAHVALE

Cudodelni svetogorski M.B. se zahvaljujejo:

Milan: D. T. - Zahvaljujem se za veliko milost, ki sem jo bila deležna v času moje smrtnonevarne bolezni medtem, ko zdravniki niso več upali na mojo ozdravljenje, me je svetogorska Kraljica čudežno ozdravila.

Gorica: R. F. - Tebi o Marija, moja Mati svetogorska, se prisrčno zahvaljujem za pre-jeto milost.

Idrija pri Bači: M. B. - Prisrčna zahvala za izboljšano zdravje in uslišano prošnjo.

Brežice: G. P. - Prisrčno se zahvaljujem za ozdravljenje.

Knez nadškofu SEDEJU se prisrčno zahvaljujem za uslišano prošnjo v težki zadevi.

Franciška Oblak - Primorska

DAROVI ZA TISKOVNI SKLAD

Trst: Trošt 500 lir; Gorica: Koren 1000 lir; Trst: N. N. 200 lir; Gorica: N. N. 1000 lir; Trst: N. N. 700 lir; Gorica: N. N. 3000; Trst: Kerže 2000 lir; Trst: Flaiban 2000 lir; Gorica: Bratuš 1000 lir; Trst: Pipan 500 lir; Gorica: P. J. 1000 lir; Francija: N. N. 12.531 lir; Trst: Poberaj A. 1000 lir; Napoli: Scaturichio 1000 lir; Trst: Tomšič 1000 lir; Rim: Čebren 1000 lir.

DAROVI ZA VEČNO LUČ V KAPELI SVETOGORSKE M. B. V TRSTU

Gorica: Paoletti A. 2000 lir; Gorica: N. N. 500 lir; Trst: Tavčar 200 lir; Cotignola: Uč. Musconi 2000 lir; Trst: N. N. 100 lir; Trst: N. N. 50 lir.

OBVESTILA: Na Upravi revije »Svetogorska Kraljica« v Trstu Via Rapicio 3/I Trieste, ali v knjigarni »Fortunato« via Paganini 2 v Trstu - v Katoliški knjigarni v Gorici, Piazza della Vittoria 11, lahko dobite:

- Knjigo »OBLJUBE SRCA JEZUSOVEGA« z Devetdnevnico - pisatelj pater D. J. PATE', uvod k drugi izdaji napisal prelat dr. Jakob Ukmar izvod Lir 260.—
- Knjižica »SVETE VISARJE« — Zgodovina božje poti in Devetdnevnica v čast Brezmadežni izvod Lir 100.—
- Knjižica »SVETOGORSKA KRONIKA« z Devetdnevnico v čast milostni svetogorski M. B. izvod Lir 100.—
- Note »12 SVETIH PESMI«, spesnil Peter Flander, uglasbil mons Stanko Premrl izvod Lir 400.—

NEZGODE
ROMARJA

*Jerneja
Trobec*

6.

ZELEZNE MIŠI

»Tedad, Harmelj je pridigal, da napočijo prav posebno hudi časi, ko bodo poleg železne kače drvele po zemlji železne miši, frčali po nebu železni ptiči in plavale po morju železne ribe. Takrat bo tako hudo, da ženske ne bodo hotele biti ne device ne matere, ampak samo ljubice, ki naj jih moške redijo in crtajo. In kazen jih bo zadela, kajti moški se bodo uprli in porečejo kot eden: »Crtali vas bomo, redili pa ne, ker to ni špas!« In ženske se bodo posvetovale kako bi moške uklonile. In spet bo železo, ki bo potiskalo človeka iz brezna v brežno, železo pojde v žensko obleko in jo bo rezalo, zdaj predolgo zdaj prekratko, zdaj preširoko, zdaj preozko, zdaj na vrhu, zdaj pri nogah in navsezadnje jim skoči železna kača še v lase.

SPOMENICA V RIM

Tiste dni bodo nastali celo novi poklici, ki bodo ženskam pomagali v boju zoper moško trdovratno upornost proti zakonskemu stanu. Med njimi bodo zelo imenitni poklicni »farbarji« ali pleskarji, kajti nepoklicnih je bilo vedno in jih bo takrat še posebno veliko. Ti bodo ženske barvali kakor kiparji podobe za oltarje. Da bi njihova lenoba preslabo ne

dišala, se bodo škropile z vsakovrstnimi dišavami. Katerega bodo omamile, večina moških bo ostala trdovratna, ker večina zlata pojde v železo, zabavo in modo, tako da ga za luksuz družinskega življenja ne bo. In takrat se bodo deklina spomnile na sv. Miklavža. Poslale bodo prošnjo v Rim naj se vpelja zapovedan praznik svetega Miklavža in naj bo v vsaki cerkvi vsaj njegova podoba izpostavljena v pobožno češčenje.

Tako je pridigal komenski gospod in tudi to so baje napovedali že zdavnaj slavni prekroki. Branjevka Ivana, ki še sedaj ljudje ne vedo, ali je rdeča od zdravega zraku in kozjega mleka ali od vipavskega vina in žganja, mi je pravila, da je gospod med pridigo držal debelo obrabljeno knjigo.

Tinica je postala nestrpna: »Gospod Jernej, pričakujemo zanimive zgodbe iz Kjudrovice.«

KVANTE

»Saj bi bil kmalu pozabil. Tedaj v tej fari častijo sv. Miklavža in imajo zelo imenitnega župnika.« »Res,« se oglasi g. Cvek, »tako rekoč zelo vnetega kulturnega delavca, nabiratelja ljudskega blaga, tako rekoč: pesmi, pregovorov, pripovedk, zgodb...« In vsakovrstnih kvant, ki jih dobro prodaja, kakor je z vsakim ljudskim blagom in pridelkom, da imajo več dobička z njim trgovci kot ljudstvo samo,« se je naenkrat oglašil Peter Burja, ki imenuje vsako še tako idealno prizadevanje »botogo«, kakor ga je naučil zloglasni tednik »Malo dela, mnogo jela«.

PREKOPITIL SE JE

»Gospod sopotnik, ne zamerite, vi se, tako rekoč, na te reči ne razumete.«

»Saj tudi jaz se ne, raca pečena!«, je tolažil Trobec, »samo to vem, da je tisti gospod zelo učen in da je nabral takega blaga za cel voz knjig. Pa saj ni čuda, ko vedno kolvrat s svojim bicikljem. Oni dan, se je vračal s svojih rodoljubnih poti, se je pri Piščancih v rojanski fari prekopitil, da je komaj prišel domov. Takoj je legel v posteljo.

(Se nadaljuje)

V MOLITVI PRED PODOBO ČUDODELNE
SVETOGORSKE MATERE BOŽJE

Ne pozabimo na naš duhovni molitveni sestanek pri svetogorski Mariji, ki je vsak dan ob 7. uri zjutraj in ob 9. zvečer. Kdor se ne bi mogel udeležiti prvega, naj se udeleži drugega. — Torej ob določenih urah bomo po objavljenem namenu zmolili 3 zdravamarije z vzklikom: Kraljica svetogorska, prosi za nas!

P. F.

Svetogorski Kraljici

1. *K Tebi, o Kraljica mila,
zopet prišli smo ljudje.
Prednikom v pomoč si bila,
čuj, usliši nam prošnje!*

*Vsak pristrčno Te pozdravlja,
za Kraljico Te proslavlja.
Ti si Mati ljubljena,
nada vernega srca.*

2. *Srečni smo pri Tebi Mati,
Ti si polna milosti.
Hočemo Ti srca dati,
blagoslovi vse ljudi!*

*Ti si slavna Pomočnica,
vseh Slovencev si Kraljica.
Mati, vate upamo,
nas obdari milostno!*

SIRITE »SVETOGORSKO KRALJICO« !

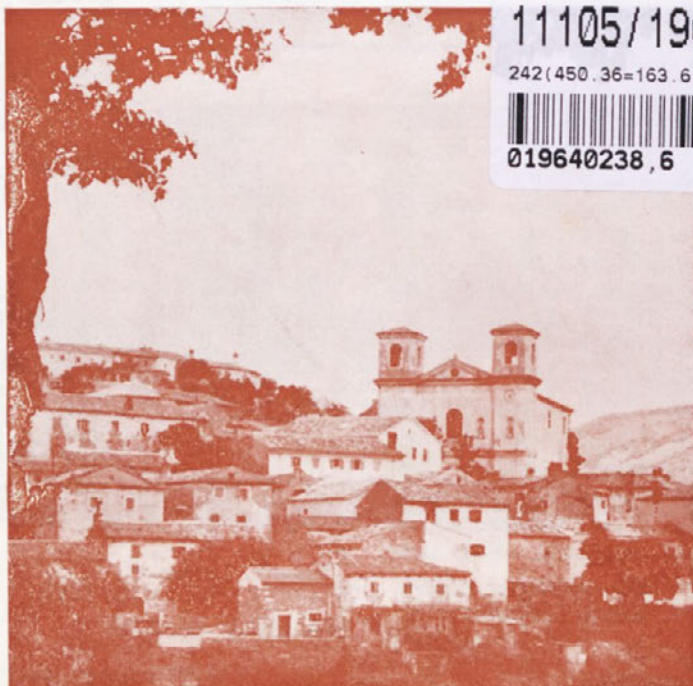
11105/1963

242(450.36=163.6)(05)

019640238,6

COBISS

SVETIŠČE SV JOŽEFA V RICMANJIH PRI TRSTU

Gotovo ste kdaj že poromali k sv. Jožefu v Ricmanje. Sv. Jožef je pač za Marijo najbolj učinkovit priprošnjik pri Bogu.

Nadvse zanimiva zgodovina cerkve sv. Jožefa v Ricmanjih nam potrjuje, da so bili naši predniki izredno goreči častilci poglavarja Svete Družine, in to še prej ko mu je katoliška Cerkev začela izkazovati tako veliko javno čiščenje.

Izšla je v posebni knjižici Zgodovina in devetdnevica v čast sv. Jožefu v Ricmanjih, ki se dobi na upravi Svetogorske Kraljice in v slovenskih knjigarnah v Trstu in v Gorici.

ŠIRITE KATOLIŠKI TISK!